

ЗА МАЙБУТНЄ

UKRAINIAN WEEKLY "FOR THE FUTURITY"

Історичний календар на лютий:

9.2.1918 Українська Народна Республіка підписує мировий договір у Бересті Литовським. Цей мировий договір здійснював принцип національного самовизначення українського народу. Україна ставала повноправним членом держав світу.
12.2.1924 замордовано в польській в'язниці у Львові члена Української Військової Організації /УВО/ Ольгу Басараб.
12.2.1939 Вибори до сейму вільної Карпатської України.
20.2.1054 умер ки. Ярослав Мудрий.
27.2.1662 поляки розстріляли козацького полковника Івана Богуна.

Р і к II.

Число I.

Ф Д С С Е П, 17.2.1946

УКРАЇНСЬКИЙ
Б.....
МУЗЕЙ-АРХІВ

До проблеми еміграції

Перша половина ХХ сторіччя позначилася в історії України оце вже другою еміграцією. Ця друга еміграція в нашому сторіччі своєю кількістю та якістю є нечуваною річчю в історії. Бо коли б почислити всю теперішню українську еміграцію, розкидану по всіх усюдах — то ця кількість перевищила б кількість населення не одної держави, бо є самостійною. Кількість? Тут всі верстви народу від покенного робітника, селянина до вершин духової культури.

Чи ця еміграція мала такі сприятливі обставини, що так чисельно виросла та така є різнородна? На це здається не треба широко розписуватися. Адже не затерлися це у нашій пам'яті картини "емігрування"! Мабуть, не так скоро вони затруться... За нами пожежі рідних сіл та міст, з яких багато з нас примусово "емігрувало" не призабувши це наказ розгнізданої гітлерівської салдатні, стріли з обох сторін, а перед нами — зненавиджений край — край жорстокої деспотії.

Діти, жінки, старі діди й баби гляділи з острахом навколо себе, пропалися, здається не на довго з рідними стріхами, та з розпучкою дивилися вперед, де ждало їх важке, невідоме завтра в ворогій країні, але їх біль та жаль, що здавили серця зимирами клітими, злагіднювала надія швидкого повороту. Бо війна не скінчена!

До емігрантів, по примусово чи добровільно опустили свої рідні землі, опалися тепер на сильно давніше вивезені на важкі роботи в Німеччину. І ці останні, хоч мали змогу вернутись додому, побачитись з рідними, з якими не бачилися протягом кількох років, добровільно від цього відмовилися і долучилися до емігрантів.

Безперечно еміграція є лихом особистим емігрантів, а також лихом національним. Але треба тут добачати теж і інший бік її, про який ми часто забу-

ваємо. Треба завдати собі труду відповісти правильно на питання: що зробило еміграцію, що спричинилося до неї?

Самі факти існування політичної еміграції, особливо народу поневоленого чи своїм, чи чужим насильницьким режимом вказує на політичне пробудження цього народу та на існування некриміримної опозиції, бо саме свідомі одиниці воліють йти на непевне завтра в чужій країні, воліють наракувати не тільки себе, але дуже часто й свою рідню, своїх дітей, цей найдорожчий скарб свій, на голод та холод і поневірвання на чужині, як покортись ворогам та навіть може й вигідно жити в рідній країні.

Не можна заперечити, що еміграція в багатьох народів відіграла в національно-визвольній русі неабияку роль. Нові покоління виховувалися на національній літературі, видаваній на еміграції, на ній вони гартувалися до дальшої боротьби, до перемоги.

Самий факт існування масової політичної еміграції не тільки українців, але всіх народів полуднево-східної Європи, вказує цілому світові, що в цій саме частині Європи не все в порядку, і що проблема масової політичної еміграції мусить бути якось розв'язана. А найправильніша розв'язка — це упорядкування відносин в Європі, до чого мусить дійти чи швидше чи пізніше. Що більше розгортається ця боротьба народів на рідних землях, то швидше прийде розв'язка. Отже, еміграція мусить не забувати, що вона не є чимсь відірваним, а є складовою частиною свого народу й, хоч на чужині, — не вільно їй відходити від боротьби. Бо то є національний гріх! То є зрада!

З'ясувавши собі все це, зможемо собі з'ясувати й завдання еміграції. Еміграція це не відпочинок, це небезтурботне, спокійне життя, а боротьба, важка боротьба.

До боротьби треба мати побіч матеріальної зброї, ще й зброю духову, моральну. Треба мати знання. І тут саме цілком виразно зарисовуються напрямки нашої праці на еміграції.

Ігор Ромен.

У дорозі.

Ми чекаем на тиху десь пристань...
 -Завезуть же колись кораблі!-
 Вколо гори узорять намисто...
 Вілосніжне намисто в імлі....

За горами - там сонце вже роси
 Золотить на квітучих полях...
 Ми ж - на хвилях життя - альбатроси...
 Альбатрос - це блукаючий птах...!

Над Дніпром десь там ріднее місто!
 І руїни св'ятої Землі...
 Там...там стрінула б нас тиха пристань,
 Та туди не пливуть кораблі.

Фюссен, 1945
 С. Левченко

Довкружили справи українських вигнанців

Український часопис "Америка", що виходить у Філадельфії, у своєму випуску з 22 вересня 1945 містить комунікат Об'єднаного Українського Допомогового Американського Комітету. Комунікат цей становлять виїмки з листа, писаного канадійським старшиною до одного з визначніших українських журналістів в Європі.

Комунікат цей подаємо в виїмках:

Кожна людина до великої міри мусить рішати свою долю сама. Це відноситься до всіх збігців, а заразом і українців. Ініціатива залежить від самої людини.

Про остаточне розміщення вигнанців тепер не можна сказати, але всі можливі зусилля будуть зроблені, щоб розмістити їх де тільки можна буде: в Канаді, Америці, у Великій Британії, на континенті тощо. Кожного буде розміщуватися зосібно, на підставах здібностей, кваліфікації, родинних зв'язків /багато ма-

ють рідню в Канаді або Америці /і т.д. Хто має там рідню, буде мати першенство. Заходи треба робити з обидвох сторін, але найважлише зі сторони родин чи близьких, де можна також сподіватися перенесення або остаточного устаткування раніш 6-ти чи 12-ти місяців, а то й далі.

Треба підкреслити, що зі сторони англо-американської є пожадання, щоб як найбільше людей верталося додому, а з тих, що залишаться, щоб як найбільше залишалося на місцях, доки для них не буде десь приміщення. Треба, щоб всі дотримувалися місцевих урядових розпоряджень, щоб був спокій та порядок, щоб не денервувалися, а в кожній потребі вдавалися до місцевої англо-американської влади. Найважлише, щоб не слухали та не покликалися й не ширили "поголосок", для яких немає підстав, або які не виходять з офіційних джерел. Наші люди дуже легко беруть за правду ці поголоски.

На питання щодо перспективи для цієї сотисячної української ма-

си, що тепер перебуває на терені, зайнятим англоамериканцями та французами, канадійський старшина дає таку відповідь:

Питання це не легке. Хоч не все так рожево виглядає часом, та треба вірити, що все, що лише можливе буде, зробити, буде зроблено. Якесь число людей залишиться на континенті, а для якогось числа буде нагода виїхати далі. Та не можна дозволити, щоб усі в дуже оптимістично дивилися на справу й покладали забагато надій на виїзд. Краще, щоб прийшло "несподіване пастя", ніж велике розчарування. Важливе є те, що хто не хоче або не може вертатись, то й не буде змушений.

Часопис "Народня Воля"
/Скентон, ч. 50 з 20.12.1945 р./
пише:

"Український посол А. Глинка /з Вегревіл/ поставив дня 18.12. ч. р. в палаті послів питання до прем'єра Канади Кінга, чи уряд /Канади/ не має по сказати про справу дальшого насильного відсилення українців на схід і по їм відмовляють харчів.

Прем'єр Макензі Кінг відповів, що уряд слідить за подіями в зв'язку з українцями в Європі "дуже уважно" й старається вглянути в те, щоб був узятий курс, що захистить інтереси українців".

На цьому місці треба по додати, що, одночасно з послом А. Глинкою, виступав в обороні українських біженців другий український посол у Канаді Заплітний.

Ще в вересні м. р. виступив у канадійському парламенті посол урядової ліберальної партії. Він між іншим сказав /"Час" ч. 4. з 8. 2. 46/:

"В Західній Україні були тисячі людей, які вірили, що кінець війни принесе їм вільну Україну. Вони хотіли свободи. Вони говорили про це та працювали для цього. Вони були проти прилучення до со- в'єтів, проти комунізму, але їх нап'ятовано не як антикомуністів, а як фашистів. Бо в Європі є те- пер така тенденція, що як чоловік є пром комунізму, або в якийсьбудь

спосіб проти прилучення до совєтів, то його прозивають фашистом або про- нацистом. Я кажу, що ми теж не хочемо прилучення до Советського Союзу й ми не любимо б, щоб задля цього нас на- зивано фашистами."

На засіданні комісії куль- тури та Гуманності ООН в Лондоні 28.1.1946 поставлено питання про бі- женців та депортованих, що перебува- ють у Німеччині. Делегат Югославії зазначив у своєму виступі, що на пог- ляд його держави це питання не є вже актуальне й його треба зняти з про- грами нарад тому, що всі ці люди, що перебувають по таборах у Німеччині, є антидемократичних поглядів і серед них є різні злочинці до воєнних вклюдно, що не вертаються додому, бо- ячись кари, а тому їх не тільки не можна підтримувати, але треба негайно розвести по їх країнах, а багатьох з них віддати під суд.

Англійський міністр Норман Бей- кер спротивився рішуче цьому висту- пові, підкресливши, що це питання не стратило своєї актуальности, а англій- ський уряд зовсім не так дивиться на біженців. Англія, сказав він далі, до- магається негайного вирішення цієї справи. Елеонора Рузвельт, від імені американців, гаряче підтримувала мі- ністра Бейкера. Так само підтримав його голландський делегат, який обсто- ював думку, що відносно поверсту до- дому треба залишити біженцям повну свободу рішення.

За вістками української газе- ти "Вісті", що виходить у Бельгії, гру- па парламентарних послів Канади /25 послів/ вислала до прем'єра Ка- нади Макензі Кінга телеграму в спра- ві захисту українських біженців, що тепер перебувають в англійській та американській зонах Німеччини.

У телеграмі, між іншим, читає- мо:

"Ми, підписані члени парламенту, звертаємося до Вас імя людяности вжити всю моральну силу становища Канади в усіх інших союзників, щоб не- гайно спинити примусову репатріацію, поліпшити долю втікачів в англійській та американських зонах, особливо роли- чів канадійських громадян."

-бол.

НА МАРГІНЕСІ ВІЗДУ УКР. ЧЕРВ. ХРЕСТА

Хоч з'їзд Українського Червоного Хреста на Баварію відбувся вже декілька місяців тому, то з уваги на важливість багатьох здорових думок, до впади на цьому з'їзді в часі рефератів чи звідомлень, передруковуємо їх:

Голова УЧХ др. Борис Андрієвський у своїй промові, відкриваючи з'їзд між іншим ствердив:

"Нускно визнати, що ситуація, створена в нашому суспільстві на еміграції, викликає серйозну тривогу й велике занепокоєння в найширших колах свідомого громадянства.

Не вважаючи на наше трагічне вчора, непевне сьогодні й цілком невідоме завтра, в нашому суспільному житті це й далі триває взаємне поборювання і антагонізм між окремими групами. Це й далі в громадянстві панують неповага та непошана до іншої думки, особисті амбіції заважають всяке громадське потягнення, а вузькогрупові інтереси затьмарюють загально-національ-

ні ідеали.

Цей деструктивний процес позначається в середині й на зовні нашого суспільного життя.

Замість докласти праці до утворення спільноти, свідомої своїх національних інтересів та завдань, замість прийти широкі громадські сили до громадської праці, окремі групи, захопивши в свої руки окремі громадські організації, переслідують виключно свої вузькі інтереси.

Замість гідно заступати інтереси нашої нації і мужньо боронити нашу спільноту перед зовнішніми чинниками, окремі групи намагаються самостійно репрезентувати наш нарід, дискредитуючи наші національні позиції!"

"Історія донедавна розірвала гілку нашого народу між різними державами й різними культурними впливами. Завдяки цьому створилися гілки українців з різною психологією, відмінними характерами і з різними побутовими звичками. Попередня виховна праця українського суспільства послабила ці зв'язки, та тяжке життя на еміграції

-Та ні, кажу, я тільки про те, що не по напоуму, тобто по українському напівсно. Стоїть там якийсь книжечка на закривачці зі шпацим та одворотом-заворотом, ні на яку нашу літеру не подібна.

-Як то не подібна? Та ж то наша рідня... гм... /не вмію написати./ Якщо ти не розумієш, то ти не є українець. А коли цьому не віриш, то можеш тобі на потилиці зафіксувати.

Ну, думаю, видно судилося мені жити за нещук Українку загинути й не хочучи в "герой" потрапити. Яка іронія долі! За Українку висиджував до німців, вилучивши Богородицький вийшов. За Українку два роки по світу ковчався від арештанів. Нарізь цього життя за українським комітетом уснів під арештом позувати. А генер, виходить, я не українець. От тобі й ідеал!

Така моя доля. Не здалку в царській школі вчитель за чубе скуб за

Зизом по таборах

із колоністки теобровника

Щоб не було самим соромно, то пічну з другого табору. Поїхав я зі свогоштадту до другогобургу.

Замов, звичайно, до українського табору. Дивлюсь - натовп: об'яви читають. Остав і я читати:

"Об. ва. Викдається товчени. Оповідання. Виддається. сир. "Повікоче лене. У п. тинцю видича покункіа"

Від цих об'яв взяло мене за сече й кажу:

-У мене вже руки сверблять, поб їх роздирати!

Деси в коні.

-Про таке смачне пишуть, а ти здрати. Чи з тебе шкуру здерем!

і невдало розставлення людей миттєві ці провінціональні антагонізми, головню між східними та західними українцями, не більше поглиблюючи деструктивний процес у суспільстві. До того цей антагонізм підсилюється і нерозважними рецептами про масове перевиховання тільки східних українців. Автори цих рецептів забувають одну просту істину, а саме, що і західні і східні українці мають свої позитивні й негативні риси, отже, виховання має охопити всіх українців, щоб наслідком виховного впливу створити новий духовний тип українця, позбавлений негативних рис і перших і других.

Другого дня з'їзду виголосив доповідь про напрямні роботи УЧХ доц. Іван Вовчук, який між іншим ствердив:

"Що можна сказати про українську молодь в еміграції? Багато можна говорити, але позитивного національно-творчого в її дотеперішніх діях в еміграції найдемо мало. Аморальність, безтрадиційність, гонитьба за модою, а іноді безвідповідність стали характеристичними ри-

самн нашої молоді на еміграції."

-----I-----

УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНЧА АРМІЯ

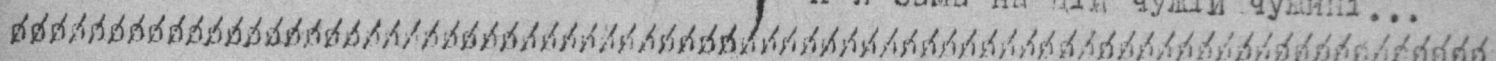
Подаємо за часописом "ЧАС" ч.С. з 17. лютого 1946:

"Часопис "Америка" ч.126 містить широкий огляд історії й діяльності Української Повстанчої Армії. Автор статті широко обговорює ролі, яку відіграла УПА в знищенні німецького імперіалізму. Він пише: "УПА стала третьою військовою і політичною силою в Східній Європі побіч Советів і Німеччини. Вона стала осередком спротиву не тільки для України, але й для інших народів Східньої Європи, Кавказу й Середньої Азії."

Л.Українка

...А в серці тільки ти,
Сдиний мій коханий рідний крає!
Все, все, чим красен людський вік
короткий,

лишилася в тобі, моя Елладо:
Родина, молодість, кохання
Восталися далеко за морями,
А я сама на цій чужій чужині...

літеру "ять" а тепер старий дурень ізнову в літерні заплутався.

А все тому, що я не зрозумів, з ким балакав. Думав: - з українцями. А помиливсь тому, що там і газету друкують, і гімназію, і народню школу мають, і англійську й французьку й німецьку мову, все, тільки... української мови не вивчають.

А у нашому таборі? Там навчання греміть по всіх підвалах та кутках. І школи, курси й мови. Багато мене питається, чи вивчаю англійської мови, а я їм скромно кажу, що ні, вивчаю українську граматику.

Боже, з яким призириством дивиться на мене тоді мій співбесідник, навіть з малом можна сказати, що я так мало "культурний", хоч у краватці ходжу. І від тоді все мною гордує, неначе я

в Бога теля з'їв.

А цікаво, як би так наших "цирих" та "нецирих" інтелігентів запросити до диктату в українській мові. Як би так запросити всіх "істориків" та "героїв". Навпевно не пішли б, навіть хоча б напіросками та поклодою манили. Може б якийсь незначний відсоток таборовиків зійшвся, але це очайдухи та ризиканти.

А не вважкодино б так раз по-пробувати. Але тоді пропонуємо на 2-годин заборошити вихід на місто, обставити входові брими поліцією, покрити вартових при мурах, а те таборовики в десперації можуть ваятися на пробій через стійки, залишаючи всі свої речі, як в часі цілковитих летунських сполохів.

Щоб не бути голословним...
От входить начальство до кімнати, а за ним, як звичайно, зараз друго. Запитують:

- З ЖИТТЯ ТАБОРУ -

Дня 7. лютого відбулися сходи представників культурно-освітніх установ та шкіл. Темою наради було святкування Шевченкових роковин у таборі. Пам'ять Генія України український табір вшанує урочистою академією при участі всіх культурно-освітніх установ та шкіл, а крім цього, кожна установа та школа відсвяткують цей день відчитами, концертами та академіями власними силами, виключно для своїх членів. Редакція "За Майбутнє" видасть позачергове число, присвячене роковинам Шевченка. На цих сходах вибрано виконавчий комітет із сімох членів.

12. лютого відбулася, скликана культурно-освітнім відділом табору, друга нарада таборових організацій в справі підготовки до Шевченкових роковин. Створено мистецьку й технічну комісії, що мають підготувати

святкування. Накреслено приблизну програму свят: 9. березня - панахида /співатиме хор під орудою проф. Нестора/; 10. березня - загально-таборова академія, присвячена життю й творчості Нестора і концерт хорів табору. 11. березня - вистава "Назар Стодоля" в постановці таборового театру.

х

11. лютого відбулися в нашому таборі збори працівників пора. Ухвалено організувати Спілку українських письменників і журналістів у таборі Фюссен, затверджено статут та вибрано Управу й Ревізійну Комісію Спілки.

Найближчими днями Фюссенська Спілка українських письменників і журналістів улаштує вечір, присвячений творчості поетів Тодося Осмацьки, Миколи Вороного та Лесі Українки. На вечорі й честь Л. Українки передбачається вистава однієї дії "Листової Пісні", деклямація та солоспів.

х

Один: - Ваша Фамілія? -

А другий: - Як ся пиште? -

Чую голоси: "Я не є мешканцем цього табору! Я приїхав тільки відвідати. А решта в розтіч: хто в двір шмигнув, хто в вікно, хто під мішко. Тільки я спокійно сиджу /бач, вивчаю українську мову!/"

- Панове, - кличу своїх сусідів, - не думайте, що вас запитують про стан вашої родини: де залишили, чи примусово залишили, коли залишили й т.п. Не думайте, що вас запитують, чи можете правильно писати й по-своєму, чи тільки чуєте мову. Не дивіться! Ці питання є поточні! У перекидачі на нашу мову виглядає так:

- Як ваше прізвище?

Дня 11. лютого почалися денні та вечірні курси англійської мови проф. Мещеря /III блок, шивниця, кімната 33/. На обох курсах слухачів є приблизно 40 осіб, з чого 2% молоді, а решта - все старші громадяни.

х

Дня 15. лютого при СУНІЖ утворилась секція зв'язку, що поставила собі за завдання налагодити зв'язок з іншими українськими емігрантськими середками в Німеччині й закордоном та допомогти в розшуках рідних за окомом.

~~~~~

... Обніміте, брати мої,
Найменшого брата, -
Нохай Мати усміхнеться,

Заліккана Мати.

Т. Довченко.

Юрко.

МОЖЛИВОСТІ ЕМІГРАЦІЇ ЗА ОКЕАН

На підставі даних, які опублікував свого часу Український Червоний Хрест, виходить, що деяка змога еміграції за океан є, принаймні, може бути в недалекій майбутності, зокрема, якщо йде мова про деякі держави Північної Америки та Австралії.

Одною з поважніших труднощів, на які натрапляють і натраплятимуть заходи кандидатів на виїзд, — це справа самого дозволу на виїзд /з боку тих держав./ Іде про те, що загал емігрантів, зокрема зі східних теренів Європи, немає відповідних дійсних паспортів, потрібних для надання віз.

Розв'язку в тій справі може віднайти одинокий компетентний в тих справах теперішньої еміграції Комітет для втікачів у Лондоні під головуванням Емерсона.

Як відомо, цей Комітет тісно співпрацює з УНРРА. Емерсон пообіцяв, що в найближчій часі цю справу буде позитивно розв'язано. Комітет для втікачів мав би видавати свого рода паспорти на взір "нанснівських".

Якщо йде про можливість еміграції до США та Канади, ця проблема натрапляє на дуже поважні труднощі, зокрема якщо йде про Канаду, то така можливість на деякий час відпадає.

Що ж до США — є можливість виїзду тільки до рідні, за їхньою порукою подо удержання в Америці та сплати коштів подорожі, які є досить великі.

Найбільше можливостей є для виїзду до деяких республік Південної Америки, зокрема до Аргентини та Венесуели. Однак справу виїзду до цих країн треба добре розв'язати, з огляду на кліматичні умовини. Не всі ці держави надаються до колонізації людьми з Європи.

Запобігання є в першу чергу на хліборобів, але і всі інші

сахи можуть рахувати на приміщення.

Відносно Австралії — буде поставлено незабаром до диспозиції компетентних чинників /для справ еміграції певний поважний контингент потрібних емігрантів. Крім дорослих осіб, ішли б в рахунок, в першій мірі, діти європейців, яких родичі загинули під час воєнних дій.

В ч.З. "Вістей Українського Допомогового Комітету в Бельгії" умієно тако повідомлення:

"Наші сестри Василянки в Сіледельфії /Америка/ повідомляють нас, що одержали від американського уряду спеціальний дозвіл емігрувати до Америки не обмежене число українських дівчат. Вони дістануть у якомі сестер Василянок безплатно освіту та повне удержання і будуть перебувати в Америці так довго, поки не покінчать своїх студій. Ті дівчата мусять мати тепер 15 скінчених років життя, щоб могли влитися у вищу школу, звану "гайскул". Батьки чи опікуни, яких дівчата бажають виїхати до Америки, повинні подати їх імена, прізвища, місце народження та інші дані, як теж рід науки, до Управи Українського Допомогового Комітету в Бельгії, який подасть всі інформації до Америки і повідомить заінтересованих про одержання дозволу на виїзд до Америки. Дівчата — учениці виїдуть під опікою двох сестер Василянок, які тепер перебувають у Лювені в Бельгії. Виїзд до Америки передбачений восною цього року.

Адреса Комітету в Бельгії:

16, rue Van Kerckhove,
Malines, Belgique

Для тих осіб з нашого громадянства, які цікавляться питанням можливості виїзду до позаєвропейських країн, будемо і в дальших числах нашого часопису подавати такі інформації в міру їх надходження.

Що діється в світі.

/ Огляд подій за першу половину лютого 1946 р. /

На конференції ООН. В центрі уваги світової політики останнього часу була конференція ООН, що відбувалася в Лондоні. Цейно вибрана Рада Безпеки зразу ж стала перед великим ісмітом. Ряд дуже важливих проблем, сповнених гострих протиріч, поставлено на вирішення перед нею.

Питання про унормування взаємовідносин між Іраном та Азербейджаном і ССРСР, що протягом багатьох місяців не сходять з порядку денного всіх нарад міністрів закордонних справ союзних держав, і на Раді Безпеки створили відразу напружену атмосферу. Проте, представники ССРСР домоглися, щоб це питання було знято з обговорення Ради Безпеки, мотивуючи цю вимогу тим, що ці питання є справою лише тих держав і по їх розв'язанню можна досягти розуміння тих держав між собою.

Після цієї своєї перемоги представники ССРСР завдали нового удару по зовнішній політиці Англії. Віцекомісар ССРСР Вишинський в рішучій формі поставив вимогу, щоб Англія негайно відкликала своє військо з Греції.

Навколо цієї вимоги зав'язався двобій між Вишинським і міністром закордонних справ Англії Бевінім. Вишинський в своїй промові підкреслював, що присутність англійського війська в Греції вносить неспокій і заворушення в країні, що внутрішнє положення в Греції, де панує терор проти демократичних партій, загрожує мирові, і що теперішній грецький уряд загрожує сусіднім державам війною.

Докладно спростовуючи обвинувачення Вишинського, Бевін заявив, що він виступ представника ССРСР розцінює, як контрудар, до

справа Греції завжди висувалась ССРСР після порушення справ Польщі, Румунії, Болгарії. Твердження, що Греція загрожує сусіднім державам, на думку міністра Бевіна, є абсурдним, бо ті сусідні держави мають великі армії. Між іншим, Бевін зазначив: "Якщо хтось загрожує мирові, то це постійні атаки росіян і комуністичної партії з Москви проти заприязненої Великобританії, а так само безнастанні підбурювання одних других комуністичною партією!"

Для підсилення виступу Вишинського представник советської України Мануїльський також подав до Ради Безпеки заяву з домаганням, щоб Англія відкликала своє військо з Індонезії.

Гостроту виступів советських представників протушили своїми заявами представники урядів Греції та Голландії. Вони заявили, що війська Англії введені на прохання урядів цих країн для забезпечення порядку в сюкрю. Американський делегат Стетінін заявив, що уряд США стоїть на становищі, що перебування англійських військ у Греції не загрожує мирові.

Тоді віцекомісар Вишинський відмовився від свого домагання. Міністр Бевін ствердив, що справу в Греції вважає він закінченою. Виступ Молотова. В світлі дискусії на Раді Безпеки з приводу домагань і обвинувачень, спрямованих проти Англії, виступ комісара закордонних справ ССРСР Молотова 5 лютого набрав значущого характеру. Молотов у промові на зборах виборців до Верховної Ради, заявив, що "можливо хтось закордонній кріє, щоб до керівництва нашої держави прийшла інша партія замість комуністичної, але на це можна відповісти приказкою: "Сли би да каби, да во рту выросли бобы". Вказавши, що "на терені нашого союзника" схороняються сотні тисяч німецького війська, що існують армії польського фашиста гон.

Андерса, який виступає проти голоду Польської держави, що на території Австрії перебуває російський білогвардійський корпус полк. Рогожина. Молотов підкреслив, що очевидячки "не живуть реакційні сили в країнах капіталізму, але відомо, що советський нарід відбив охоту закордонному втручанні в наші внутрішні справи. Наш нарід мусить бути насторожі!" І далі: "У советському союзі немає авантюристичних груп, як це має місце в деяких урядах капіталістичних держав, які мріють про третю світову війну". Закінчив свою промову Молотов словами: "Сов. Союз завжди готовий до співпраці з великими й малими".

Долю втікачів вирішено. На пропозицію Комісії культурних і соціальних справ, конференція ООН в Лондоні 13. лютого одностайно ухвалила, що втікачі, які мають гуманітарні причини не повертатися в відповідні країни, не можуть бути силоміць вивезені.

Советський представник Вишинський домагався схвалення трьох його пропозицій: 1/ особи, яких зараховують до воєнних злочинців не мають права вважатися втікачами; 2/ По втікачах управа повинна бути в руках представників тієї країни, до якої національно належать втікачі; і 3/ особи, зараховувані до воєнних злочинців, повинні бути вивезені додому.

Усі ці три пропозиції конференція відкинула.

Виступавши на цьому засіданні, п. Леонора Рузвельт говорила про право втікачів самим вибрати країну, де вони хочуть жити.

Пані Рузвельт далі турбується долею втікачів. П. Рузвельт прибула до Франкфурту. Вона має відвідати частини американської армії та табори втікачів на території американської зони Німеччини.

Перед небезпкою голоду. На прикінцевому засіданні першої сесії Конференції ООН 14. лютого ухвалено, запропоновану Англією, резолюцію в справі світової продовольчої кризи. Резолюція закликає всі держави

Нації зобов'язувати продукти харчування. Делегат Австралії заявив, що Австралія віддасть усі свої запаси пшениці голодуючим країнам, і що уряд Австралії дає УНРРА новий кредит - 12,5 мільйонів доларів.

Делегат Канади заявив, що уряд Канади дає в розпорядження Об'єдн. Націй 140 мільйонів бушелів пшениці, і що кожен зайвий грам продуктів було віддано голодуючим. Британський уряд передбачає запросити міністрів постачання всіх Об'єднаних Націй на спеціальну конференцію в справах світової продовольчої кризи. На процесі німецьких підпалювачів війни. На нюрнберзькому процесі проти німецьких підпалювачів війни несподівано виступив за свідка на боці російського обвинувачення німецький генерал Павлюс, колишній командувач німецькою армією, що потрапив у російський полон під Сталінградом. Його свідчення на суді стверджують про німецького фашизму в готуванні війни.

Вісім оборонців обвинувачених намагалися всяко призвешити вагу свідчень ген. Павлюса. Один, ніж іншим, захистив його, чи правда, що ген. Павлюс перебуваючи в полоні, викладав у советській військовій академії. Свідок відповів: "Ні, це не правда. Я був ув'язнений у таборі військово-полонених, як і інші мої товариші по зброї".

З Урагвою надійшла поліція до суду з проханням не звільнювати до судимих смертної кари, щоб не робити з них мучеників і тим не викликати симпатії до них серед німецького населення.

Суд те прохання відкинув. Перерва в роботі конференції ООН. Перша сесія конференції ООН свою роботу закінчила 15. лютого. Наступна сесія передбачається в вересні цього року й буде скликана в Америці біля Нью-Йорку.

У сні під керою віку,
Вдихаюсь в прилежність свою;
Али встанемо, ротаєм без ліку,
Щоб в часному смерті бою.

Л. Мосендз.

КУЛЬТУРНА ХРОНІКА

28-30. січня ц.р. відбулася в Аугсбурзі /Сомекасерне/ конференція українських письменників, членів Мистецького Українського Руху /МУР/ та запрошених гостей Конференція відбулася на підставі рішення І.З'їзду МУР-у в Амстердамі, а її завданням було повторити деякі доповіді, а також санкціонувати ухвали першого з'їзду тими членами, що не були на з'їзді в Амстердамі.

Конференцію відкрив проф.Л. Білецький, а привітав її від імені неprisутнього голови Умаса Самчука, проф.Подоляк. Учасники конференції заслухали доповіді д-р.Племковича "Українські світоглядні питання" та В.Шереха "Стильові напрямки української літератури на еміграції". По доповідях вивязалася жива дискусія.

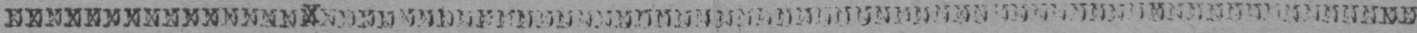
У конференції брав участь Голова Центрального Представництва Української Еміграції маршал В.Мудрий.

В ілюстрованому фляманському журналі "Гет Вольк" надруковано дві статті нашого приятеля Маака Ванденбрука, молодого талановитого письменника: одна про Карпатську Україну, а друга "Страдальний шлях Великої України", з оригінальними світлинами обидві.

х

Як доносить німецька преса з Берліна, на одному зі засідань шкільної управи британської окупаційної зони Німеччини рішено 60 голосами проти одного впровадити новий німецький правопис. Суттєва зміна мала б бути в цьому, що початкові букви німецьких іменників мали б писатись малими буквами. Тільки імена власні, прикметники від них похідні, чужостелі форми в розмові та слова на початку речень мали б писатись з великої букви. Цей правопис має затвердження Военного Управління /Мілітар-Регірунгу./

х

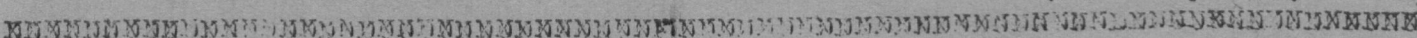
Редакція запрошує ПТ.Шаварних Читачів до співучасті в нашому часописі. Просимо надсилати статті, дописи, замітки, літературні твори: оповідання, нариси, фойлетони, поезії та інше.

Редакція застерігає собі право скорочувати та виправляти одержаний матеріал. З приводу неприйнятих до друку творів не листується. Редакція.

З технічних причин /брак паперу, знаряддя друку/ це число нашого часопису виходить з запізненням.

Вживаємо всіх можливих у наших умовах заходів, щоб налагодили надалі регулярний випуск у світ чергових чисел. Адміністрація.

Адміністрація.

Прилюдний запит

На Рівдівній СВ'ЯТІ довідались ми, що в нашому таборі існує Студентська Секція, бо тоді вона влаштуувала... забаву. Хочемо тим шляхом запитатися: чи відомо Студ.Секції, що на 30.січня припадає річниця Круці? Чи відомо, що саме в улаштуванні

Круціанських академії студентство завжди вело перед та піддавало ініціативу? А якщо це все відомо, то чому в цей час Студ.Секція присвятила свої сходини обговоренні справи, чи брати участь в забаві, яку влаштував сусідній з нами табір, чи ні?

Громадяни. Видве: Спілка Укр. Письм. і Журн. Фюссен. Редагує: Колегія

Тимчасова адреса Редакції та Адміністрації: табір Фюссен, бл.5, кімн. 118

With permission of UNRRA TEAM 1. - Füssen, 1948

